

[Arne Melchior]

Jeg skal anmelde, at vi har yderligere en sag at bringe op. Den drejer sig om det kommende selskabs bestyrelse, der i henhold til § 8 skal bestå af 5 medlemmer, nemlig ét fra hver af henholdsvis Københavns og Frederiksberg Kommuner og fra Københavns, Frederiksborg og Roskilde Amter. Det forekommer os – det burde vi selvfølgelig have markeret stærkere tidligere, og det skal jeg personligt beklage at jeg ikke har haft gennemslagskraft til – nødvendigt at overveje dette endnu en gang, og jeg skal derfor anmode formanden om fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling.

Det må være naturligt, at de områder, der har den store mængde af kørsel, er lidt bredere repræsenteret i bestyrelsen. Vi har selvfølgelig ikke til hensigt at gøre bestyrelsen uhandy, men vi kunne tænke os, at bestyrelsen kunne udvides til 7 medlemmer, således at Københavns Kommune og Københavns Amt kunne få yderligere en repræsentant i bestyrelsen, og jeg vil gerne bede trafikministeren om at overveje dette velvilligt.

Og så skal jeg i øvrigt gratulere – selv om det kun bliver med sprogbloster – i anledning af, at det er en meget vigtig lovgivning, der her foreligger for en gruppe i samfundet, nemlig de handicappedes slet ikke så lille gruppe. Det er en vigtig dag for dem, og det er en vigtig dag for alle ikkehandicappede, fordi vi med denne lov i kraft af et tilsagn fra ministeren kommer et meget afgørende og – er jeg sikker på – eksempel-skabende skridt videre. Det er et eksempel, som sikkert vil give genlyd også uden for landets grænser, idet jeg har forventning om, at andre lande vil kunne lære af, hvad vi gør her.

Det er intet andet end en retfærdighedshandling, at mennesker, der har et handicap, stilles så lige, som det overhovedet er teknisk muligt, med de borgere, der har det så meget lettere.

Jeg deler ikke fru Margrete Aukens frygt med hensyn til tilsagnet om, at der i overgangsperioden, indtil ligestilling er opnået, vil være risiko for forringelse af de i dag gældende handicap-kørselsordninger. Fru Margrete Auken sagde, at det kun var et vagt løfte. Jeg mener, at et folketingsflertal af denne størrelse, som klart udtaler et »bør«, altså et krav til amter og kommuner og deres trafikselskaber, ikke vil blive misforstået nogen steder.

For det første vil jeg nødtigt mistænke nogen for at ville snyde for noget, som de dog hidtil

har kunnet klare, og for det andet er jeg overbevist om – hvis nogle alligevel skulle få den tanke for at spare nogle nemme penge i en overgangsperiode – at de vil forstå den tydelige tale, der her er ført.

På dette punkt kan jeg slet ikke fatte, at Fremskridtspartiet ikke vil være med i det flertal, der pålægger kollektiv bustrafik at bevare mindst den handicaptransport, som eksisterer i dag og har eksisteret i en årrække, i en overgangsperiode, til forholdet er blevet bragt helt i orden. Når Fremskridtspartiet distancerer sig fra dette flertal, savner det en forklaring, og jeg vil stærkt henstille til Fremskridtspartiet, at det inden tredje behandling fjerner sit forbehold på dette område.

Jeg skal erindre om, at det foruden busserne også drejer sig om S-togene, og også her er udvalgsbetænkningen helt klar tale. Det vil i fremtiden for statsinstitutionen DSB, der jo på ny overtager S-togene, være en ufravigelig forpligtelse, at de forberedelser, der i årevis har været undervejs til at sikre tilgængelighed også til S-tog for brugere af kørestol, nu bliver ført ud i livet.

Jeg vil gerne over for trafikministeren anerkende, at han accepterede kravet om, at samtlige busser til kollektiv trafik her i Danmark ved nyanskaffelsen skal være egnede til brug for handicappede, herunder også for kørestolsbrugere. Jeg vil gerne anerkende dette, men forventer faktisk også, når trafikministeren tager ordet, at han giver en kompliment til de partier i salen, som imod regeringspartiernes ønske gennemtvang denne ændring.

Jeg synes, det var flot og mandigt gjort af ministeren, at han gik ind for det, men efter at have påpeget dette mener jeg også, både for historieskrivningens og for rimelighedens skyld, at det vil være på sin plads, at trafikministeren anerkender, at der her er brugt en lejlighed til at bringe et retfærdighedskrav i orden. Jeg er sikker på, at i løbet af ganske få år kan ingen i samfundet forstå, at vi har været så længe om at komme så langt.

Altså til lykke til de handicappede og til lykke til os selv, fordi vi, om end meget for sent, dog får indfriet en skyld, vi har haft til dem i lang tid.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):